

עפ"א 16334/11/14 - דראז חוסיין נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה חבל אשר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 16334-11-14 חוסיין נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה חבל אשר
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת תמר שרון נתנאל
מערער	דראז חוסיין ע"י ב"כ עוה"ד אמיר סויד
נגד	
משיבה	ועדה מקומית לתכנון ובנייה חבל אשר ע"י ב"כ עוה"ד צביקה כוחן

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דין שניתן בבימ"ש השלום בקריות (כבוד השופט מוחמד עלי), מיום 23.3.2004, בתיק תו"ב 27430-08-10, לפיו הורשע המערער בביצוע עבודות ושימוש הטעונים היתר, ללא היתר, עבירה על סעיפים 145(א), 204(א), 208, 209 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 ותקנה 1(1) לתקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967.

2. ב"כ המערער טוען, כי בימ"ש קמא הפך את נטלי ההוכחה וסמך את פסק דינו על עדויות מפי השמועה, אשר אף סותרות זו את זו. בטיעוניו מפנה ב"כ המערער לסתירות הקיימות, לדעתו, בראיות שהובאו בפני בימ"ש קמא וטוען, כי בימ"ש קמא לא יכול היה להסיק מהראיות שהובאו בפניו את המסקנות אותן הסיק. לטענתו, גם בפסק הדין עצמו מצויות סתירות, כאשר מצד אחד נכתב, כי הבית אינו מאוכלס (בעמ' 27, שורה 29) ובמקום אחר נכתב שהוא כן מאוכלס (בעמ' 30, שורה 1).

כן טוען ב"כ המערער, כי התקנת חלון, צביעה או ריצוף אינן עבודות הדרושות היתר וכי לא נטען שנפתחו חלונות חדשים. ב"כ המערער מלין גם על כך שהמערער נדרש לומר מיהו מבצע העבודה או המשתמש במקרקעין, אם אין זה הוא.

בסוף טיעונו בפניי ביקש ב"כ המערער, כי לכל הפחות אורה על החזרת הדין לבית המשפט קמא על מנת שיבחן את התיק מחדש, לאחר שהשכן יובא להעיד. לדבריו, העורר לא זימן את השכן מאחר שאינו יודע את פרטיו.

3. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור, ראשית כל מאחר שמדובר בערעור על ממצאי עובדה ולא על שאלות משפטיות.

ב"כ המשיבה הגיש לעיוני תיק המוצגים שהיה בפני בית משפט קמא וטען, כי בצילומים המצויים בו נראית בבירור הקומה השניה שנבנתה וכי ניתן לראות שזו בניה חדשה.

אשר לטענה בדבר הצורך בהיתר בניה נטען, כי לפי סעיף 145 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**החוק**"), בנוסחו הרלבנטי למועד ביצוע העבירה, כל שינוי שאינו שינוי פנימי בדירה מחייב הוצאת היתר, כך שגם לו טענת המערער, לפיה מדובר בשיפוץ חזותי הייתה נכונה, עדיין היה צורך בהיתר.

עוד נטען, כי סעיף 209 לחוק התכנון והבניה קובע באופן מפורש הוראה המחייבת את מי שמחזיק אותה שעה מחזיק במקרקעין, לומר מי ביצע את העבודה וכי בימ"ש קמא התייחס לכך וציין זאת בסעיף 18 לפסק הדין.

דין:

4. עיקר נימוקי הערעור מכוונים נגד ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בימ"ש קמא וכידוע, באלה אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם מוצאת ערכאת הערעור כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות [ראו, למשל: ע"פ 2694/09 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 23.6.2010) ופסקי הדין הנזכרים שם וכן ע"פ 4844/09 חאתם מסעאד נ' מדינת ישראל (מיום 31.05.2010)].

לא מצאתי כי מתקיים בענייננו חריג כלשהו לכלל זה.

5. נהפוך הוא;

פסק דינו של בימ"ש קמא מפורט, ברור ומנומק היטב ואין כל עילה להתערב בו.

בימ"ש קמא התייחס בפירוט לכל הראיות שהובאו בפניו, היה ער לסתירות מסוימות בדברי העדים ואף לכך שהמשיבה לא טרחה להביא בפניו ראיות נוספות שיכולה הייתה להביא, אולם סבר ולטעמי - בדין ובצדק סבר - כי לא היה בכך כדי לקפח את הגנתו של המערער וכי די בראיות שהובאו בפניו כדי להוכיח את האישום נגדו, מעבר לספק סביר.

6. כך, למשל, היה בימ"ש קמא ער לכך שצילומי האוויר שהוגשו כראיה מטעם המשיבה, לא נעשו מאותה

נקודה ומאותה זווית ואף ציין שהשוני הנובע מכך עלול להוביל לחוסר דיוק, אולם קבע, כי הצילומים אינם עומדים לבדם והשתית ממצאיו בדבר הוספת הקומה השניה, כקומה חדשה, על ראיות אחרות, לרבות (אך לא רק), על תמונות (ת/א' 8-2 ת/א', ותמונה נ/1) ועדותו של מר שקד, המכיר את השכונה מתוקף עבודתו בוועדה המחוזית לתכנון ולבניה, אשר ביקר במקום, צילם את תמונות הנ"ל והעיד בביהמ"ש. עיון בתמונות הנמצאות בתיק המוצגים של בימ"ש קמא ובעדויות שנשמעו לפניו מעלה, כי קביעתו של בימ"ש קמא לפיה הבנייה של הקומה השנייה היא בנייה חדשה, מבוססת היטב.

לא למותר לציין, כי המערער עצמו אישר בפני בימ"ש קמא, שהוא ביצע עבודות שיפוץ במבנה וכי הוגש לבימ"ש קמא תיעוד מצולם (ת/8), על פיו צולם המערער בשעת בוקר, כאשר הוא יוצא מהמבנה וניכר שהוא ישן במקום. בימ"ש קמא לא האמין לגרסת המערער, אשר טען, שהוא ישן אצל הוריו ונשלח למבנה על מנת להביא מקדחה.

כאמור - אין כל מקום להתערב בממצאי המהימנות שקבע בימ"ש קמא, המשתלבים היטב במארג הראיות.

7. אשר לטענה המשפטית שבפי ב"כ המערער, לפיה לשם ביצוע העבודות, שבביצוען הודה המערער, אין צורך בהיתר בנייה, אומר שניים;

ראשית - בימ"ש קמא, קבע, כי הוכח בפניו שכל הקומה השניה נבנתה על ידי המערער וכאמור, אינני רואה מקום להתערב בקביעה זו.

שנית - גם העבודות בביצוען הודה המערער, בוצעו ללא היתר. אינני רואה להידרש לשאלה אם, בהנחה שלקומה כולה היה היתר בנייה, האם גם אז היה נדרש היתר בניה לעבודות אלה, שהרי לקומה כולה אין היתר בניה. משלא ניתן היתר לבנייה כלשהי - ממילא אין היתר לביצוע כל עבודה.

8. לענין האחריות לביצוע העבודות וחובתו של המערער, כמי שהוכח שביצע את העבירה ועושה שימוש במקרקעין, די שאומר, כי יש לראות את המערער כמי שהחזיק אותה שעה במקרקעין ולכן רשאית הייתה המשיבה, על פי סעיף 209 לחוק, לדרוש מהמערער להמציא לה "את שמו ומענו של מבצע העבודה או של המשתמש במקרקעין".

9. לפני סיום אומר, כי לא מצאתי כל סתירות בפסק דינו של בימ"ש קמא וכי בענין זה לא דיין ב"כ המערער בטיעונו. אמנם בימ"ש קמא קבע, בעמ' 27 לפרוטוקול, כי הקומה השנייה איננה מאוכלסת, אך בעמ' 30 לפרוטוקול לא נקבע כי הקומה כן מאוכלסת (כטענת ב"כ המערער), אלא נקבע, כי **"הוכח, אפוא, שהמערער עושה שימוש במבנה"** ובין שתי קביעות אלה אין כל סתירה.

סופו של דבר - אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.